

[Erik Eriksen.]

dem er, i hvert fald når de har nået en vis alder, at opsparingen er frivillig. Jeg er ikke i tvivl om, at hvis det var således, at alt, hvad personer med en skattepligtig indkomst af en vis størrelse, 15 000—20 000 kr., sparede op af en sådan indtægt, var skattefrit, både indkomst- og formueskattemæssigt, så kan man være helt overbevist om, at vi ville opleve en meget stor sparevilje, og der ville også være en meget stor spareevne. Der er ikke for mig et øjeblik tvivl om, at mange ville forøge deres indtægter gennem merydelse i form af overarbejde og ekstraarbejde, ved større akkordfortjeneste eller ved produktion. Jeg er overbevist om, at hvis der ikke på dette område foretages noget på een gang radikalt og løftfatteligt, så får vi ikke den opsparing, der er nødvendig. Det er nemlig ad disse baner, menigmands tanker går, og der kan ikke føres en politik, der giver resultater, udenom det, som den brede befolkning anerkender og ser betydningen af.

Jeg nævnte for et øjeblik siden investeringerne. Jeg er overordentlig betænkelig ved nedgangen i den private produktive investering, og jeg er det navnlig på baggrund af, at det offentlige investerer i samme målestok eller måske endda i stigende grad. Vi er ved at være nået til, at den skrappe kreditindskrænkningspolitik, der føres overfor det private erhvervsliv, vil begynde at sætte spor. Konkurrenceevnen vil lide under det, og produktion og eksport vil på længere sigt blive for ringe. Denne fare vil forøvrigt true, selvom vi fremover fik en bedre valutastilling. Vi er måske nærmere den dag, end de fleste regner med, da det kan blive nødvendigt at opmuntre de private investeringer. Det bør fastslås, at de private investeringer skal have prioritet forud for det offentlige.

Regeringen nævner også de store årganges uddannelsesproblemer og regner bl. a. med — det siges i redegørelsen — at kunne fremsætte forslag til en ny lærlingelov.

Vi ved, at der i de kommende år til

arbejdsmarkedet vil melde sig ca. 50 pct. flere end sædvanligt, men det er rigtigt, som „Berlingske Tidende“ gør opmærksom på, at disse årgange i en del fag vil finde dørene lukkede, fordi man vil opretholde en kunstig begrænsning af lærlingeantallet. Derfor er det med stor glæde, vi fra vor side har konstateret, at der i lærlingekommissionen er flertal for, at man om fornødent ophæver organisationernes aftaler om begrænsning af lærlingetilgangen. Her må samfundets og den enkeltes interesser sættes over organisationernes.

Vi har jo allerede nu fået den højtærede undervisningsministers forslag om ændringer af folkeskoleloven. Venstre vil på dette område stille sit eget selvstændige forslag, som jeg derfor ikke skal omtale her. Jeg skal kun sige, at såvidt jeg kan skønne, rummer dette forslag fra venstre en ikke ringe mulighed for at være med i første række, når afgørelsen skal træffes her i tinget. Der er i det hele taget grund til at pege på den store interesse, som i betydelige kredse er tilstede overfor problemerne omkring skoleforslagene. Det er godt, at også disse spørgsmål drøftes i en tid, da økonomi og valutabalancen ellers tiltrækker sig det meste af opmærksomheden — selvom der også må siges i allerhøjeste grad at være økonomiske problemer knyttet til denne lovgivning.

Forøvrigt er der flere og i visse dele af landet upåagtede forhold, som kan gøre krav på vor interesse. Jeg talte forleden dag med en mand fra Vendsyssel, som gav udtryk for, at selvom et strukturforslag var vigtigt, var der alligevel andre forhold, som havde påkaldt hans interesse. Han sagde, at i hans landsdel havde de skoler på landet, hvor børnene er gået ind som 7-årige og ud som 14-årige uden nogensinde at have haft anden lærer end en tilfældig vikar, som har skiftet hvert halve år.

Man forstår godt, at mange forhold er medvirkende til at skabe interesse omkring folkeskolen.

Afsluttende vil jeg gerne sige, at det er